

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1877-09-17)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1877-09-17)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schönbergs Forlag, s. 404. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020155.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 17. September 1877

Kjære Biskop Martensen! Endelig kommer det Svar paa Deres indholdsrige Brev ^{*)}, hvorpaa De længe har ventet. De slutter Deres Brev med en „Følelse som dens, der skriver paa sit Testamente“. Jeg troer at forstaae disse Ord rigtigt: De længes (som R. Rothe) ikke efter Ro; men De betragter Deres Ethik alligevel som det Afsluttende. Og herom tænker jeg som De: ihvor meget Godt De end kan have tilbage at meddele os, vil Dogmatiken og Ethiken dog blive Deres Alpha og Omega: i ethvert af disse Værker er Alt, hvad der blev givet Dem, det Hele i dets to Hovedformer, — Resten kan kun, — ligesom den Deel af Deres Dage, der er tilbage, — blive supererogatorium, Tilgift af Naade — til Dem og til os.

I en anden og bogstaveligere Betydning kan jeg sige, at jeg i disse Dage har skrevet mit Testamente, og De skal være den Første i saa lang Frastand, til hvem jeg melder det: Jeg har igaar afsendt Ansøgning om Entledigelse fra 1. Mai 1878 at regne. Forhandling og Overveielse angaaende dette Skridt — — — har i længere Tid gjort mig uskikket til at skrive. Nu er jeg kommen til „Ro“: mine Læger (den ene — min Søn, som var her i Nærheden) erklærede, at jeg aldrig ganske vilde faae mine forrige Kræfter igjen, og jeg har ved at bie Aaret (fra 10. Sept. f. A.) ud, overbeviist mig om, at de neppe feile. Hertil kommer min Alder (jeg er over 72) —, altsaa har her kun været Tale for mig om at gjøre min Pligt, og dermed er Alt i rette Orden; jeg maa saaledes ordentlig længes efter Enden, — dog ogsaa dette s. 405i Ro (hvorved „die Stille“ skal — haaber jeg — ligeledes indfinde sig), da jeg i Vinter vil faae et tilstrækkeligt Arbeide, soln kan foretages uden Anstrengelse, med at forberede Afleveringen af Embedet. At der ved denne Leilighed ikke kunde blive nogen Anledning til først at raadføre mig med Dem angaaende dette Skridt, er mig ogsaa til Beroligelse, thi baade ved at spørge og svare i en vigtig Sag er der et Ansvar, som ikke er let at bære. Saa er endnu kun Spørgsmaalet tilbage om mit tilkommende Opholdssted (thi i Viborg er jeg oprykket med Rode), og derom kan jeg endnu ikke sige noget Bestemt; dog haaber jeg, at vi skulle ende i Kjøbenhavn. Skeer det, saa bliver Forandringen for Dem og mig kun noget endnu Nærmere. — — — — —. Jeg vilde gjerne fortsætte, og fortælle lidt Mere om mig selv o. Lign.; men jeg mærker, at jeg nu ikke maa skrive længere.— — — —

Deres hengivne O. Laub.